

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἵπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμῶν 100. Ἡμέρη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσια διατμ. 59, Αμερικῆς Δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Ἑλλ. ἐν γένει τῶν Ἑλλ. Κρατῶν ἀσλίνια 10.
Ἐξωτερικοῦ καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἀπριλίου, ἀλλ' οἱ συνδρομηταὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὲν ἡμέρας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 17 Ὀκτωβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 46

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τοῦ χάκου! Πέρασαν ἀπὸ μπροστά τους ὅλοι κι' ὄλες, ἐκτὸς ἀπ' τὸν παπᾶ. Φαίνεται πὼς ὁ αἰδεσιμώτατος εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὴν πισινὴ πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς, κι' ἐνῶ οἱ συγχληρονόμοι τὸν περιμέναν ἀκόμα στὴ μπροστινὴ, ἐκεῖνος θὰ βρισκόταν κιόλα στὸ σπίτι του.

— Λοιπὸν στὸ σπίτι του καὶ μετς! φώναξε ὁ καπετάν Ἀντιφέρ, ὅταν ἐμείναν πιά μόνοι κι' ὁ νεώκτορος ἐκλείνει τὴν ἐκκλησιᾶ. Ὁδὸς Νόρθ-Μπρίτζ, ἀριθμὸς 17. Ἐμπρός!

— Μὰ, θεε μου...

— Καὶ πρὶν πλαγιάσῃ, πρόθεσε ὁ τραπεζίτης.

— Μὰ, κ. Ζαμπουκό...

— Δὲν χρειάζονται παρατηρήσεις, Ζυχέλ!

— Κι' ἔμω, θεε μου, ἔχω νὰ κάμω μιά σκουδαία!

— Πάνω σὲ τί;

— Στὸ κήρυγμα.

— Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ κήρυγμα;...

— Μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ!

— Κοροϊδεύεις, Ζυχέλ;

— Καθόλου! Ἀκοῦστε μόνο τί εἶπε στὸ κήρυγμα τοῦ ὁ αἰδεσιμώτατος Τρουκόμει.

Κι' ὁ Ζυχέλ, μὲ λίγα λόγια, τοὺς ἐξήγησε.

— ὦ, καινούργια κεραμίδα! φώναξε ὁ Ζιλδὰς, ποὺ πίστευε τώρα στὸ θησαυρὸ ἔσο σχεδὸν κι' ὁ Ἀντιφέρ.

— Δυστυχία μας! μουρ-

μοῦρισε χλωμιάζοντας κι' ὁ Ζαμπουκό.

Μὰ κι' ὁ Σαοὺκ κατσούφιασε, ἀν κι' ἔκανε πάντα πὼς δὲν καταλαβαίνει. Ὁ Ἀντιφέρ ἔμω εἶπλε τὰ γέλια. Καὶ γυρίζοντας στὸν ἀντιφῶ του:

— Κουτεντέ, τοῦ εἶπλε, ἔ, κουτεντέ! Δὲν τὸ ξέρεις λοιπὸν πὼς αὐτὰ τὰ

λέγε μόνο οἱ ἀπένταροι; Για δὸς τοῦ ἔμω τοῦ κυρίου Τρουκόμει τὰ τριαντατρία ἑκατομμύρια ποὺ πέφτουν στὸ μερτικό του, καὶ θὰ ἴδῃς ἀν θὰ τοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὰ πετάξῃ στὴ θάλασσα!

Ποῦς ξέρεῖ! Ὁ Ἀντιφέρ μπορεῖ νᾶχε καὶ δίκιο. Ὅπως δὴποτε, ἐπειδὴ ἦταν ἀργά, ἀποφάσισαν νᾶφήσουν ἡσυχο γι' ἀπόψε τὸν παπᾶ στὸ σπίτι του. Καὶ γύρισαν κανονικά στὸ ξενοδοχεῖο τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἐποῦ ὁ Ἀντιφέρ κι' ὁ Ζαμπουκό τὰ βρῖσκουν μαστοῦνια μ' αὐτὸν τὸν παπᾶ-Τρουκόμει.

Τὸ σπίτι ὅπου κατοικοῦσε ὁ αἰδεσιμώτατος ἦταν στὴν περίφημη συνοικία τοῦ καλιοῦ Ἐδμβούργου ποὺ τὴν ἔλεγαν Κανονγάιτ. Στὸν ἴδιο δρόμο ἦταν καὶ τὸ ἱστορικὸ σπίτι τοῦ Τζὼν Κνὸξ, ποὺ τὸ παράθυρό του, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 17' αἰῶνα, ἀνοίγόταν τόσο συχνά, γιὰ νὰ κατηγγὴ τὰ πλήθη ὁ μέγας αὐτὸς σκώτος ἀναμρφωτής. Τὸ ἴδιο βέβαια θὰ ἔκανε τώρα κι' ὁ Τρουκόμει, ἀν τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς του ἦταν πιά χαμηλά. Δυστυχῶς βρισκόταν στὸ τρίτο πάτωμα, καὶ πὼς μπορούσε νᾶκούγεται ἀπὸ τόσο ψηλά ἡ φωνή του.

Μπροστὰ στὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, στὸ στενὸ καὶ σκοτιὸ δρόμο, ἔμω ὅλοι σχεδὸν αὐτῆς τῆς συνοικίας, σταμάτησαν τὸ πρῶτ τῆς ἐπομένης, 26 Ἰουλίου, ὁ καπετάν Ἀντιφέρ, κι' ὁ Ζαμπουκό,

«Σὰν ἄψυχα σακκὶ ἐβγαλαν τὸν Μπέν-Ὁμῶ ἀπὸ τὸ πλοῖο στὴν προκυμαία...» (Σελ. 466 στ. γ')

μέ τον Ζυχέλ που τον πήραν για διερωμηνά. Ο Μπέν-Ομάρ δεν καλέσθηκε να τους ακολουθήσει, γιατί η παρουσία του κρίθηκε περιττή σ' αυτή την πρώτη επίσκεψη. Επομένως κι' ο Ναζίμ δεν είχε κανένα πρόσημα για να παρασταθεί. Έτσι δεν θα μάθαινε το πλάτος και δεν θα μπορούσε να τρέξει, να προλάβει τον Αντιφέρ στο νηάκι Νο 3. Μα κι' ο Ζιλδας έμεινε να περιμένει τους φίλους του στο ξενοδοχείο, και διασκορπίσε βλέποντας τα θαυμάσια του μεγάλου εκκένου δρόμου, του Πρίντς-στρήτ, προπάντων το περίκομφο μνημείο του Βάλτερ Σκότ, του δοξασιμένου σκώτου μυθιστοριογράφου. Την ίδια ώρα, στην κάμαρα του Μπέν-Ομάρ, γινόταν σκηνή μεγάλη. Ο Σκούκ έβριζε πάλι βράουσα τον συμβολαιογράφο, γιατί δεν επέμεινε να ακολουθήσει τον Αντιφέρ. Ο Ζιλδας τους άκουγε από δίπλα και, μοιλονότι δεν καταλάβαινε τί έλεγαν—όποτε θα μάθαινε ποιός ήταν αυτός ο ψευτο-Ναζίμ και τί σκοπούς είχε—άπορούσε ωστόσο πολύ κι' υποψιαζόταν με τον τρόπο του γραμματικού προς τον προϊστάμενό του.

Το ρολόι της γειτονικής εκκλησίας χτυπούσε δικιά, όταν ο Αντιφέρ κι' οι σύντροφοί του πέρασαν το κατώφλι της ξύπορτας, που ήταν ανοιχτή, κι' άρχισαν να νάνεχνουν μιά στενή ξύλινη σκάλα, με τη βοήθεια ενός λερωμένου σχοινού που ήταν τεντωμένο στον τοίχο.

Όταν έφθασαν στο κεφαλόκαλο του τρίτου πατώματος, είδαν εκεί στο βάθος μιά πόρτα που έγραφε: **Τρυκόμελ Ιερές.** «Ούρ!» έκαμε με ανάκαυση ο Αντιφέρ. Και χτύπησε.

Καμιά απάντηση. Πώς; Ο αιδεσιμώτατος έλειπε πρωί-πρωί; Και με τί δικαίωμα, σάς παρακαλώ, τη στιγμή που το έφεραν εκατομμύρια...

Δεύτερος χτύπος, λίγο δυνατότερος. Αυτή τη φορά ακούσθηκε από μέσα κάποιος θόρυβος, κι' αν δεν άνοιξε η πόρτα, άνοιξε τουλάχιστο μιά θυρίδα που ήταν ακριβώς κάτω απ' την επιγραφή. Και παρουσιάσθηκε το κεφάλι του αιδεσιμωτάτου με την ψηλοκαπελλαδόρα του.

Ήταν, φαίνεται, έτοιμος, να βγεί έξω. Τι καλά που τον πρόφτασαν! — Τι αγαπάτε; ρώτησε κάπως άποτομα.

— Θέλουμε να σάς μιλήσουμε για κάποια υπόθεση, αποκρίθηκε ο Ζυχέλ άγγλικά. Είναι πολύ σοβαρή... — Δεν έχω υποθέσεις, ούτε σοβαρές, ούτε μη.

— Θάνοιξη, επιτέλους; Έκαμε άνοπομνα ο Αντιφέρ.

— Άμ' άκουσε αυτό, ο αιδεσιμώτατος ρώτησε γαλλικά, που τα μιλούσε σαν τη μητρική του γλώσσα:

— Είστε Γάλλοι;

— Μάλιστα! αποκρίθηκε ο Ζυχέλ.

Χτες μόλις ήρθαμε, αλλά προφτάσαμε νακούσουμε το κήρυμά σας στην Τρόν Τσώρτς.

Καλή έμπνευση. Άμέσως η πόρτα άνοιξε. Ο αιδεσιμώτατος φαντάσθηκε πως οι Γάλλοι αυτοί είχαν πεισθεί από το κήρυμά του ναπαλλαχθούν από τα πλούτη τους κι' έρχονταν να του το αναγγείλουν και να τον συμβουλευθούν πως έπρεπε να κάμουν.

— Όρίστε, έρίστε! Έκαμε βιάζοντας το καπέλλο του.

Η κατοικία του δλη ήταν ένα μόνο δωμάτιο, μ' ένα παράθυρο στο βάθος, που έδλεπε σ' ένα πάρκο. Εμοιαζε με κελλι άσκητικό, γιατί δεν είχε παρά τέτολύτως άναγκαία επίπλα—ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι, ένα ντουλάπι, ένα ράφι με βιβλία κι' ένα μονάκριβο σακμνί. Γι' αυτό δεν τους είπε και να καθήσουν.

Στάθηκε μπροστά τους, ίσιος, σοβαρός, επιδλητικός, με τη μακριά του κλειστή ρεδιγκότα που έμοιαζε με ράσο και με την άσπρη του γραβάτα, κι' άρχισε να τους λέη με στόμφο και με χειρονομίες όπως χτες από τον άμθωνα:

— Άδελφοί μου, ευχαριστώ τον Δημιουργό του παντός, που μ' έπροίκισε με το δώρο της πειστικής ευγλωτίας, για να σάς κάμω ναπαρνηθήτε τα γήινα αγαθά και να θυσιάσετε τα πλούτη που έχετε...

— Δυστυχώς δεν τα έχουμε ακόμα, είπε ο Αντιφέρ.

Σά να μην άκουσε, ο ιεροκήρυκας εξακολούθησε:

— Θα δώσετε ένα λαμπρό παράδειγμα στην κοινωνία, που θα το ακολουθήσουν όλοι όσοι είναι ικανοί να ύψωθούν υπεράνω της ύλης. Τα δνόματά σας, παρακαλώ, άδελφοί μου. Πώς άνομάζεσθε; Πρέπει να γνωρίζω κατ' όνομα τους προσηλύτους μου και τους όπαδούς μου.

Αυτό ήρθε καλά το Αντιφέρ. Άλλαξε μιά ματιά με τον Ζαμπουκό κι' αποκρίθηκε:

— Και βέβαια, αιδεσιμώτατε, πρέπει νακούσετε τώρα τα δνόματά μας. Θα σάς τα πώ. Έγώ, καπετάν Ανφέρ, Πέτρος-Σερβάν Μαλό, από το Σαιν-Μαλό της Γαλλίας πλοίαρχος δευτέρας τάξεως, άποτραδηγμένος τώρα. Το δλόγου του, Ζυχέλ Αντιφέρ, άνιψός μου, πλοίαρχος πρώτης τά-

ξεως. Και η ευγενία του, ο κύριος Ζαμπουκό, τραπέζιτης στην Τόνδα.

Ο Τρυκόμελ πλησίασε το τραπέζι για να γράψη τα δνόματα, λέγοντας:

— Χαίρω πολύ. Και βέβαια μου φέρνετε τις περιουσίες σας για να τις έκημηδενίσω, εκατομμύρια ίσως...

— Πραγματικώς, κύριε Τρυκόμελ, πρόκειται για εκατομμύρια. Όταν θα πάρετε απ' αυτά το μεριδί σας, είσθε ελεύθερος να το έκημηδενίσετε όπως θέλετε. Άλλά εσς για μās... άλλο ζήτημα!

— Δεν έκαμε καλά ο Αντιφέρ να μιλήσει έτσι. Άμέσως η όψη του αιδεσιμωτάτου άλλαξε, το μέτωπό του ζάρωσε, τα μάτια του γύρισαν άλλοθ και τα χέρια του, άπλωμένα ως τη στιγμή εκείνη, ξανάπεσαν στο στήθος του.

— Τι συμβαίνει λοιπόν, κύριε; ρώτησε ψυχρά.

— Ζυχέλ ή φώναξε ο Αντιφέρ πές του κυρίου τί συμβαίνει, γιατί εγώ δεν θα μπορούσα ίσως να μετρήσω τα λόγια μου.

Κι' ο Ζυχέλ, όσο πιό σύντομα μπορούσε, τα είπε όλα. Άρχισε από το γράμμα του Καμύλκ-πασά στο Θωμά Αντιφέρ, πατέρα του παρόντος, ως το έγγραφο που βρήκαν στο νηάκι Νο 2 και που τους έσταλνε στον κύριο Τρυκόμελ, στο Έδιμβούργο, για να βρουν μαζί του το νηάκι Νο 3 και το θησαυρό. Με μεγάλη άπάθεια άκουσε δλη αυτή την εξιστόρηση ο παπάς. Κι' όταν ο Ζυχέλ τελείωσε, ρωτώντας τον αν ήλθε ποτέ σε σχέσεις με τον ειρημένο Καμύλκ-πασά, εκείνος αποκρίθηκε ξερά:

— Όχι.

— Ο πατέρας σας;

— Ίσως.

— Το ίσως δεν είναι απάντηση, είπε ο Ζυχέλ, καθουαχάζοντας μ' ένα νεύμα το θείο του, που άρχισε να στριφογυρίζη σά να τον είχε δαγκάσει ταραντέλα.

— Δεν έχω άλλη, είπε ξερά ο παπάς.

— Μου επιτρέπετε μιά ακόμα έρώτηση;

— Ναι, αλλά αυτό δεν με υποχρεώνει και ναπαντήσω.

— Γνωρίζετε αν ο πατέρας σας έκαμε ποτέ στην Αίγυπτο;

— Όχι.

— Στη Συρία τουλάχιστο, στο Χαλέπι;

Ο αιδεσιμώτατος έδίστασε μιά στιγμή, ύστερα όμως εδδόχησε να όμολογήσει πως ο πατέρας του έμεινε κάποτε στο Χαλέπι, όπου έγνωρισε τον Καμύλκ. Αδτός λοιπόν, χωρίς άλλο, ήταν ο ευεργέτης, που ο παπάς

θέλησε κατόπι να τον ανταμείψη.

— Και τώρα, εξακολούθησε ο Ζυχέλ, θα σάς ρωτούσα: ο πατέρας σας έλαβε ποτέ κανένα γράμμα από τον Καμύλκ-πασά;

— Ναι.

— Κι' αυτό το γράμμα έλεγε το πλάτος κάποιου νησιού;

— Ναι.

— Έλεγε ακόμα πως μιά μέρα, κάποιος Αντιφέρ και κάποιος Ζαμπουκό θα έρχονταν να τον επισκεφθούν, γι' αυτή την υπόθεση;

— Ναι.

(Άκολουθεί) Γ. ΖΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

Η ΚΑΚΟΜΕΛΕΤΟΥΣΑ

Σ' ένα κεφαλοχώρι του Μωρηά, ζούσε κάποτε μιά χωριάτικη οικογένεια, από ένα άντρώγυνο, τον κύριο Άγγελή και την κυρά Άγγελίνα, και τα τρία παιδιά τους.

Αυτοί είχαν αρκετά χωράφια και άμπέλια που τα καλλιεργούσαν μόνοι τους, μα όχι σπάνια έπιρναν για βοηθούς και άλλους.

Η κυρά Άγγελίνα είχε πολλές χάρες, έκανε όλες τις δουλειές του σπιτιού καθαρά και γρήγορα, και κατέφερε να της μένη καιρός να πηγαίνει στα κτήματά τους και να βοηθήσει τους δικούς της.

Είχε όμως και την κακή συνήθεια να κακομελετάη στο κάθε τι που είχαν να κάμουν ο άντρας της και τα παιδιά της στις δουλειές τους, ή και στο σπιτι στις δικές της.

Πολλές φορές β,τι κακομελετούσε γινόταν, λές και έβαζε ο διάβολος την ούρά του, και έτσι τακτικά ζημιές και άναποδιές είχανε στις δουλειές τους.

Για όλα αυτά ο άντρας της τα παιδιά της, συγγενείς, φίλοι και γειτόνοι, την είχαν παρασουκλίσει Κακομελετούσα. Εκείνη, όποτε άκουε να την λένε έτσι και να την γκρινιάζουν, στενοχωριόταν και άπαντούσε:

«Τό ξέρω κι' εγώ πως είναι κακό να κακομελετώ, μα μήπως το θέλω ή μαχόρ; σ' αυτό θέλω μιά κάποιος σπρώχνη το μυαλό μου».

Μιά χρονιά που πήγε δλη η οικογένεια μαζί με εργάτες στα χωράφια τους για να θερίσουν τα γεννήματά τους, ο μεγάλος γιός της κυρά Άγγελίνας, βλέποντας την έπιτυχία που είχαν τα σπαρτά τους, που άνάλαφρα εκείνη τη στιγμή το πρωινό άεράκι κουνοθεσε τις χρυσωμένες κορφές τους και τάνανε να κοματίζουν και να δείχνουν σά μιά άπέραντη θάλασσα από άναλυτό χρυσάφι, ένθεου-

οιάστηκε και, γυρίζοντας στη μητέρα του, της είπε:

— Καλέ μάννα, φέτος που πέτυχαν τα σπαρτά μας, και έχουμε τόσο πολύ θέρισμα, κοίτα να μη κακομε-

λετήσης και θα σε χάρισουμε μιά μεγάλη θημωιά.

— Κι' αν καή η θημωιά; του άπάντησε βιαστικά η άδιδέρβωτη κακομελετούσα. ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ'—Τό μπάνιο

Τό μπάνιο δεν πήγε και τόσο καλά όσο περιμέναμε κι' εγώ και τα παιδιά. Τά κοστούμια, άμα βράχηκαν, έγιναν σαν κουρέλια—δεν ήταν, φαίνεται, «άληθινα» για νάντέχουν—κι' η δύστυχη Μόνικα έπεσε στη θάλασσα με τα μούτρα. Μπήκαν νερά στα μάτια της, στο στόμα της, σταυτιά της, κι' έλαιγε, ξεφώνιζε, ενώ τάγόρια γελούσαν μαζί της, την πείραζαν, και πρώτος-πρώτος ο Κουίν-Κουίν.

— Τά κορίτσια άσχημίζουν πολύ όταν πέφτουν στη θάλασσα, έλεγε. Κοιτάχτε τη χάλια! Καλέ, αυτή έβραψε. Πώ, πώ!

Κι' αλήθεια, τα μάγουλα της Μόνικας είχαν ξεβάψει και το κόκκινο

χρώμα της λέγωνε εδώ κι' εκεί το πρόσωπο... Έφταιγα κι' εγώ που δεν την έπροέβα όταν έτοιμαζόταν να πέση; Γι' αυτό έπροέβα καλύτερα τις άλλες και δεν άφησα να βρέξουν καθόλου τα μέρη του σώματός τους όπου είχαν μιογιές. Παρατήρησα όμως πως άλλες ξεβάφαν κι' άλλες όχι. Φαίνεται πως οι μιογιές τους ήταν διαφορετικές...

Τελοςπάντων είναι πολύ επικίνδυνο να κάνουν μπάνιο οι κοιλίες. Κι' όταν δεν ξεβάφουν, τα σώματά τους ποτίζουνται απ' το νερό κι' άρογούν να στεγνώσουν. Ακόμα ξεκολλούν και τα σπασμένα τους, όταν είναι κολλημένα με γύμα. Πόσα χερσάκια και ποδαράκια ξεκόλλησαν! Γι' αυτό τους είπα να τελειώσουν γρήγορα και μάκωσαν.

Βγήκαν όλες και κάθησαν στον ήλιο να στεγνώσουν. Στο μεταξύ εγώ τους ξανάκόλλησα τα σπασμένα και προσπάθησα να καθαρίσω τα πόσωπά τους από τις ποικίτες μιογιές. Έλειπα τις έντυσα, τις χτένισα, άπλωσα τα κοστούμια τους να στεγνώσουν και τους είπα να έτοιμασθούν γι' άλλο παιχνίδι.

(Άκολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN ROSMER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Οι άρχες της Αγίας Ελένης γνώριζαν πώς είχαν βγει στο νησί Γάλλοι, όπαδοί του Ναπολέοντος...

“Ω Θεέ μου, αν υποπτεύονταν τον νουό της και τον Βερεζίνα;

Στο άναμεταξύ ο Πάτρικ, που δεν αισθανόταν τώ ίδιο ενδιαφέρον γι’ αυτό τό θέμα, είχε άρχισει νά τής μιλή για ένα κυνήγι που διοργάνωναν οι άξιωματικοί του πατέρα του.

“Η Κάτια, με τά μάτια καρφωμένα στο πιάτο της, τόν άκουγε χωρίς νά λέη λέξη. Στο τέλος ο Πάτρικ, παραξενεμένος από αυτή τή μουγγαμάρα, τήν ρώτησε:

— Κατερίνα Ίθάνοβνα, μήπως είσαι άδιάθετη; Δέν θέλεις νά σερβιρισθής από τήν πουτίγκα. Δέν μιλάς καθόλου. Γιατί;

“Η μικρούλα σά νά ξύπνησε από όνειρο. Δέν είχε άκούσει τίποτε και παρακάλεσε τόν Πάτρικ νά επαναλάβη τήν ερώτησή του.

“Ακόμη περισσότερο παραξενεμένος και άνήσυχος, ο μικρός Ίρλανδός τή ρώτησε μήπως ήταν άδιάθετη; Μήπως είχε κουραστεί παίζοντας με τή Μιλδρεδ; Μήπως τήν είχε πειράξει ή ζέστη;

— Ναι, ίσως, μπορεί, έκανε ή Κάτια περτώντας τό χέρι της από τό μέτωπό της. Σήμερα είναι πολύ βαρεία ή άτμόσφαιρα. Μετά τό φαγητό θά πάω νά πέσω, αν δέν σε πειράζει που θά σ’ άφήσω μόνο.

— Στενοχωριέμαι που σε βλέπω άδιάθετη. Άλλά για μένα μη σε νοιάζει. Θά διαβάσω ή θά μελετήσω.

“Η Κάτια έκανε μία κίνηση άνοπομονησίας. “Αν ο Πάτρικ έμενε άγρυπνος, θά καθόταν στο σάλονι. Πώς νά βγῆ χωρίς νά γίνη αντιληπτή;

— Έκτός αν πάω κι’ εγώ νά κοιμηθώ, πρόσθεσε ο μικρός γελώντας. Είναι πολύ βαρετό νά μελετάη κανείς τό βράδυ.

— Αυτό είναι τό καλύτερο. Πήγαινε άναπαυθής, είπε ή Κάτια. Άδριο έχεις όλο τόν καιρό νά μελετήσης.

Τό γεύμα τους είχε τελειώσει. Ο Πάτρικ σηκώθηκε για ν’ άνοιξη τήν πόρτα τής φίλης του.

— Καληνύχτα, Κατερίνα, είπε. Μήπως θέλεις νά σοσ στείλω τήν Βριγίττα;

— Όχι, ευχαριστώ, Πάτρικ, δέν χρειάζομαι κανένα. Καληνύχτα.

“Έπρεξε στήν καμαρούλα της και κλειδώθηκε. Τό σπίτι, όπως όλα τά σπίτια των άποικιών, ήταν μονόροφο. Τό παράθυρό της βρισκόταν μόλις ένα μέτρο πάνω από τό έδαφος. Τής ήταν λοιπόν εύκολο νά πηδήσει στον κήπο. Ναι, μά έπρεπε νά πράσση μπροστά από τή βεράντα όπου θά καθόταν ο Πάτρικ, κι’ αν τήν έδελεπε;

“Όσοόσο δέν όπήρχε άλλος τρόπος νά πάη νά συναντήση τόν συνταγματάρχη. Στις έννέα έπρεπε νά βρισκείται μπρός στήν καγγελλόπορτα του λαχανόκηπου.

Σέ λίγο ίσως νά ήταν πολύ άργά.

“Άρχισε νά τήν κυριεύη ή άγωνία, όταν έξαφνα άκουσε ένα ζω-

“Ετσι ο Πάτρικ κι’ ή Κάτια κάθισαν μόνοι τους στο τραπέζι. (Σελ. 469 στ. γ)

ηρό βήμα στο διάδρομο. “Ο νεαρός Ίρλανδός είχε παραιτηθεί από τή μελέτη του. Πήγαινε κι’ εκείνος νά κοιμηθῆ. Τό κοριτσάκι τέντωσε τ’ αυτιά του. “Η πόρτα του Πάτρικ άνοιξε, ύστερα έκλεισε.

“Η Κάτια δέν περίμενε ούτε λεπτό περισσότερο. Τό ρολόι έδειχνε έννέα παρά τέταρτο.

“Ελαφριά κι’ εύλύγιστη σά γάτα σκαρφάλωσε στο παράθυρο, κρεμάστηκε άπέψη και άφέθηκε νά γλυστρήσει ως τή γῆ. “Υστερα, άθόρυβα, τρέχοντας με τίς μύτες, διευθύνθηκε προς τό λαχανόκηπο.

“Η Κάτια δέν γνώριζε πολύ καλά τά κατατόπια σ’ αυτό τό μέρος. “Έπεσε μέσα στις βραγιές με τά λαχανικά και σκόνταψε σέ μία γυάλα άπ’ αυτές όπου σκεπάζουν τά πεπόνια για νά μεγαλώσουν. Σηκώθηκε και

είναξε τή λασπωμένη φούστα της, ευχαριστημένη που δέν έκανε καμμία μεγαλύτερη ζημιά, και προσέχοντας τώρα περισσότερο, έφθασε τέλος στήν καγγελλόπορτα.

“Η καρδιά της άρχισε νά χτυπάη δυνατά. Πίσω από τά κάγκελλα στεκόταν κιόλας ένας μαύρος ήσκιος. Μόλις διέκρινε τή λευκή σιλουέττα του παιδιού, ήρθε κονύτερα στήν πόρτα.

— Κάτια, αγαπημένο μου παιδί, είπε ο ήρωϊκός συνταγματάρχης με φωνή που έτρεμε. Κάτια, θησαυρέ μου!

— Νουνέ μου, νουνέ μου, έλεγε ή μικρούλα έτοιμη νά ξεοπάσση σέ λυγμούς κι’ άπλώνοντας τά χέρια της άνάμεσα στα κάγκελλα.

“Ο συνταγματάρχης πήρε τά δαχτυλάκια της και τά έσφιξε έπάνω στήν καρδιά του. Πόσο θά ήθελε νά σφιξη όλόκληρη στήν άγκαλιά του τήν αγαπημένη του μικρούλα! “Άλλοίμονο, έπρεπε νά περάσση καιρός ακόμη!

— Κάτια, χρυσό μου παιδί, έχω πολύ λίγον καιρό στή διάθεσή μου, είπε ο κ. Μοντέρνχ προσπαθώντας νά στερεώση τή φωνή του.

“Άκουσε με με όλη σου τήν προσοχή και με όλη σου τήν καρδιά. Μου χρειάζονται και τά δύο.

— “Ω, τί ευχαριστημένη που είμαι, έλεγε ή Κάτια. Σήμερα τό άπόγευμα λίγο έλειψε νά λιποθυμήσω μόλις σάς είδα. Που βρισκόσθε; τί κάνετε; έχετε έλπίδες νά έπιτόχητε;

— Άλλοίμονο! Σχεδόν καμμία. Μόνο σέ

σένα βασίζομαι τώρα. “Άκουσε με λοιπόν... τά λεπτά είναι πολύτιμα. Μάς προσέλαβαν τόν Βερεζίνα και έμένα στο Λόγγκουντ. Δυστυχώς ή έπιτήρηση εκεί είναι πολύ άστυρή. Ούτε με τόν στρατηγό Μπερτράν μπόρεσα ακόμη νά εξηγηθώ, ούτε τόν Άυτοκράτορα νά πλησιάσω. Τό ότι βρισκομαι κοντά του είναι κιόλας για μένα μία μεγάλη Ικανοποίηση, αλλά καταλαβαίνω πώς είναι μάταιο νά δοκιμάσω νά τού μιλήσω. Και ακόμη πιδ αδύνατο θά είναι νά κατορθώσω ποτέ νά τού δώσω τήν ιερή παρακαταθήκη που μου έμπιστεύθηκαν οι σύντροφοί μου. Γι’ αυτό βασίζομαι σέ σένα, έσο νά τό κάνης στή θέση μου.

— Σέ μένα! τινάχθηκε ή Κάτια, κοκκινίζοντας από συγκίνηση, από φόβο αλλά και από υπερηφάνεια.

— Ναι, χάρις σ’ αυτή τή μικρή Άγγλιδα που συναστρέφεται θά μπόρεσης, φαντάζομαι, νά έρθης στο Λόγγκουντ.

— Έπῆγα κι’ όλας στο Μριάρς. “Ο Άυτοκράτωρ μ’ άνεγνώρισε μά τού έκανα νόημα νά μὴν τό δείξη. “Ίσως άργότερα νά μου δοθῆ εύκαιρία νά τόν πλησιάσω περισσότερο. “Η λαίδη Μιλδρεδ μου όποσχέθηκε νά με πάη νά επισκεφθώ τό Λόγγκουντ.

— Τότε όλα πάνε καλά. “Όρπιστε τά χαρτιά. Βρίσκονται μέσα σ’ αυτό τό φάκελο, Είναι ένα γράμμα του Βασιλέως τής Ρώμης κι’ ένα σχέδιο γι’ άπόδραση. Έέρεις τί σημασία έχουν. Δέν χρειάζεται νά στο τονίσω. Φύλαξέ τα όσο μπόρεις καλύτερα και σέ πρώτη εύκαιρία φρόντισε νά τά δώσης στα χέρια του Άυτοκράτορος. Σέ έξορκίζω όμως, παιδί μου, νά είσαι προσεκτική. Για τήν ασφάλεια όλων μας, εξακολούθησε νά παίζης τό ρόλο που παίζης τώρα. “Όσος προφυλάξεις κι’ αν παίρνης λίγες είναι.

— Έννοια σου, νουνέ μου, ξέρω.

— Και τώρα, παιδί μου, συνέχισε ο συνταγματάρχης με κάποια πίκρα στή φωνή του, πρέπει νά σ’ αφήσω. “Ο Βερεζίνας θ’ άνυπομονή. “Η ώρα πέρασε.

— Από τώρα; έκανε μ’ άπελπισία ή Κάτια. Κάθισε λίγο ακόμη. “Ένα λεπτό μόνο. Χάρηκα τόσο πολύ που σε ξαναείδα.

— Πρέπει, Κάτια μου, νά χωριστούμε. Θά ξαναϊδωθούμε γρήγορα. Πήγαινε τώρα στήν εδχή του Θεού και μὴν ξεχνάς όσα σοσ είπα.

“Η μικρούλα άπλωσε ξανά τά χέρια της άνάμεσα στις γρίλλες, ο συνταγματάρχης τά έσφιξε πάλι δυνατά κι’ ύστερα άπομακρύνθηκε:

“Η Κάτια στράφηκε κι’ αυτή προς τό μέρος του σπιτιού. Τώρα είχε συνειθίσει στο σκοτάδι και προχωρούσε εύκολότερα. Πήγαινε γρήγορα, γιατί βιαζόταν νά φυλάξῆ σέ οίγουρο μέρος τά πολύτιμα έγγραφα που τής είχαν έμπιστευθεί, όταν εξαφνα είδε μία σκιά νά δρθώνεται μπροστά της και ένα σιδερένιο χέρι νά τήν πιάνη από τό μπράτσο.

“Όταν ο Πάτρικ μπήκε στο δωμάτιό του, δέν μπόρεσε άμέσως νά πείση στο κρεβάτι. “Η ζέστη ήταν τέτοια, ώστε βγήκε στο άνοιχτό παράθυρο και κάθισε νά πάρη λίγο άέρα.

“Εξαφνα τινάχτηκε. “Αν δέν τόν γελούσαν τά μάτια του, ήταν άπολύτως βέβαιος πώς διέκρινε μία γνώριμη του σιλουέττα νά περνάη κάτω από τά δέντρα. “Όσοόσο ή Κάτια,

που είχε γυρίσει τώρα και τόνσην ώρα στή κάμαρά της, θά έπρεπε νά βρισκείται κιόλας στο κρεβάτι. “Από τις όπηρέτριες καμμιά δέν είχε τόσο μικροσκοπικό άνάστημα. “Αν λοιπόν δέν ήταν ή Κάτια, ποιά κοριτσάκι τριγύριζε τέτοια ώρα μέσ’ στον κήπο τους; Τῆ στιγμή έκείνη ένας θόρυβος από τό μέρος του λαχανόκηπου προκάλεσε τήν προσοχή του. Τό πράγμα καταντούσε στήληθεια παράδοξο. “Αποφάσισε νά πάη νά ιδῆ μόνος του.

Κατέβηκε από τό σπίτι και, προχωρώντας κάτω από τόν ήσκιο των δέντρων άργά και άθόρυβα, προχώρησε προς τόν λαχανόκηπο.

Για νά μὴν τόν ιδούν, όποχρεώθηκε νά κρυφτῆ κάπου, σέ αρκετή άπόσταση από τήν καγγελλόπορτα του κήπου. “Ετσι δέν άκουσε τίποτε. Διέκρινε όμως καθαρά τήν Κάτια νά στέκεται άκίνητη μπροστά στα κάγκελλα. “Εξαφνα άπλωσε τό χέρι της, πήρε κάτι και τόκρυψε κάτω από τό σάλι της. “Υστερα σχεδόν άμέσως άπομακρύνθηκε από εκεί και άρχισε νά τρέχη προς τό σπίτι. “Ο Πάτρικ τήν πήρε από πίσω και, πριν φύσση στή βίλλα, τήν έφτάσε και τήν έπίασε από τό χέρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ’ “Εξηγήσεις

Μία φωνή βγήκε από τό στόμα τής Κάτιας

“Αντίκρου της ο Πάτρικ, με άστυρή ύφος, στεκόταν άκίνητος, σαν κρητής:

— Έσο ήσους; έκανε ή μικρούλα άνασαιγοντας βαθείά. “Ω, τί τρόμο που πήρα!

— Που είχες πάει; τή ρώτησε ο μικρός Ίρλανδός.

“Η Κάτια δέν άπάντησε.

— Γιατί βγαίνεις έξω τή νύχτα; “Ω, πώς μπόρεις νά κάνης ένα τέτοιο πράγμα; Πόσο θά λυπόταν ή μαμά... αν τό μάθαινε!

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Στή θάλασσα κάνει χειμώνα. Σέ ποιάν; Στοδ μπέμπη μου τό γόνα. Κοίταξε, κίτσει, άπάνω-κάτω, τό κύμα, με τό γόνατά του!

Καλέ, ποιός είπες; σέ καλό σου! Δέ βλέπεις πέλαγος όμπρός σου; Για κοίταξέ το που άγοιεύει... “Όλο ν’ άνέβη νά κατέβη...

Κ’ ένα γατάκι κιντυνεύει.

(“Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται) ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Φιλική επίσκεψη και κουβεντούλα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Βλ. Διάπλαση του 1935, φυλλ. 36)

Είχα βάσει ως θέμα σ' αυτό το διαγωνισμό «Ένα επεισόδιο από τη μαθητική σας ζωή» και νόμιμα πως η συμμετοχή θα ήταν άθροισμα. Και όμως, πολύ λίγα παιδιά έλαβαν μέρος σ' αυτό τον διαγωνισμό, ούτε καν εκείνα που στέλνουν κακικά στη Σ. Σ. Σ. Γιατί άραγε; Δεν έχουν καμιά σχολική ανάμνηση; Δεν το πιστεύω. Μάλλον φαντάζομαι πως θέλησαν σ' απαντήσουν πρώτα στους άλλους διαγωνισμούς, κι ύστερα σ' απαντήσουν σ' αυτόν, πέρασε ο καιρός και άρχισαν τα σχολεία.

Όσοι δέχονταν κι' απ' αυτούς που απήγγελλαν πολλοί δεν κατάλαβαν τί τους ζήτησα. Άλλοι μου στέλνουν επεισόδια έντελως άσχετα με τη σχολική ζωή και ούτε καν δικά τους, που όσο καλογραμμένα κι' αν είναι δεν έχουν καμιά θέση σ' αυτό το διαγωνισμό, όπως π. χ. ο *Αμφορέας* (που τοπ συνιστώ το νοστιμώτατο θεατρικό επεισόδιο που περιγράφει να το ξανακτείνω για τη Σ. Σ. Σ.) ο *Ελευθέριος Κωνσταντινίδης* (που το διήγημά του στο τέλος γίνεται έντελως άπίθανο), και δυο-τρεις άλλοι που δεν τους άναφερα γιατί τα διηγήματά τους είν' έντελως άσήμαντα.

Πολλά παιδιά έπληθη, άντι να γράφουν κάτι προσωπικό, ένα επεισόδιο που να είναι σ' αυτό τα ίδια, κάθησαν και κατασκεύασαν ένα διήγημα με τό φαντασία τους, με ήρωες τρίτα πρόσωπα, άσχετα έντελως με τον συγγραφέα, όπως έκανε π. χ. το *Κορφατόπουλο*, (που το διήγημά του έπιπλέον είναι υπερτροφικό, σε ύφος μελοδραματικό γραμμένο και έντελως άπίθανο, γιατί ποτέ κανένας δάσκαλος δεν δέχεται ένα παιδί γιατί εκλεφσε ένα κομμάτι ψωμί, και τόσο άλόγικα μάλιστα ώστε να προκάλεση τον θάνατό του!) *Επίσης*, τριτο πρόσωπο έχει για ήρωα και το διήγημα του *Αφανή Ηρώα*, αυτό όμως φαίνεται παρμένο από τη ζωή και θα ήταν από τα καλύτερα στη Μικρή Τάξη, άλλα στο τέλος χαλάει. *Παιδίσει* κι' αυτό μια τροπή μελοδραματικού κι' είναι γραμμένο σ' ένα ύφος σωμακωδίας που το δείχνει πολύ άπίθανο. Βλέπετε δεν άρχει να γράφει κανείς άληθινά πράγματα. Πρέπει να τα γράφει κι' έτσι, ώστε να δίνουν και στον άναγνώστη την έντύπωση πως είναι άληθινά. Ξένο προς την συγγραφέα είναι και το ξειαιρετικά καλογραμμένο διήγημα της *Ερείκης*. Θα έπαιρνε ίσως το Πρώτο Βραβείο, (αδλο που το θέμα—η φτωχή μαθήτρια που δνειρεύεται να κερδίσει το χρηματικό έπαθλο—δεν είναι πολύ πρωτότυπο), αν δεν ήταν κάπως πολύ έντενός, αν δεν είχε κάπως χαλαρά δράση και... αν δεν βρισκόταν άλλο καλύτερο.

Από τα άλλα, τα έντελως σύμφωνα με τους όρους, πολύ μέτρια είναι τα διηγήματα του *Αργισμού*, του *Μόζαφ*, της *Λευκής*, του *Αποστόλου Θεοδώρου* και μερικόν άλλων, που ούτε ο χώρος μου επέτρεπει, άλλα ούτε και αξίζουν τον κόπο να τ' αναλύσω λεπτομερώς. Πιο καλογραμμένες είναι οι απαντήσεις του *Μενεξεδένιου Ονειρου*, (που άδικείται γιατί δεν παίρνει την έξιέλιξη που περιμένει κανείς να λάβη) στην ήρωίδα *Ερμελα* να τυχαίνει και, επειδή άγκατέλειψε τη θέση

της στο καμειο), της *Αφραίας Φλόγας*, (έξαιρετικά έντενός, πολύ λυρικά γραμμένο και δραματοποιεί ένα γεγονός που αν γραφόταν πιο άπλά, θα έκανε πολύ βαθύτερη έντύπωση), και του *Χανουμάκι*, που είναι νόστιμα γραμμένο άλλα φαίνεται έντελώς άπίθανο. (Νά περιμένη ο καθηγητής επί μια δολόκληρη ώρα για να φέρη ή μαθήτρια τον χάρτη και να ματαιωθεί το μάθημα; Αυτό δεν γίνεται. Δεν υπήρχε άλλος χάρτης στο σχολείο; Και δεν έχασε την ύπομονή του στο τέλος ο καθηγητής ώστε να κάνει μάθημα χωρίς χάρτη;)

Από τα καλύτερα, τέλος, διηγήματα είναι στη Μικρή Τάξη της *Ακακίας*, που θα κέρδιζε πολύ αν δεν είχε τόσο φλυαρία και αν δεν υπερδευόταν κάπως στο τέλος; της *Σπίθας* που είναι έξαιρετικά καλογραμμένο άλλα φοικτικό! (Είναι ποτέ δυνατόν ένα παιδί να χαιρείται με τη φοβερή συμφορά που έτυχε στον καθηγητή του, που του κάμνε όλο του το σπίτι, έπειτα της, μαζί με όλα τ' άλλα πράγματα, να καθί και το χειρόγραφο του διαγωνισμού του; Και—άκόμη φοικτικότερο!—άπό τότε να εύλογη κυριολεκτικώς τη φωτιά; *Όχι, όχι, ή Σπίθα* ή υπερβάλλει ή έγραψε το διήγημα αυτό με τη φαντασία της). *Μαγάλη κακία*, άλλα όχι του συγγραφέως, δείχνει και το διήγημα του *Ντίνου Θώμη*. Καλά την έπαθαν όμως τα κακόπαιδα. *Άς μην κορυθύνουν τον σύντροφό τους και άς μελετούσαν για το διαγωνισμό. Το διήγημα αυτό είναι χαριτωμένο, άλλα κυρίως πικρό νόστιμο, σύνταγμα και πρωτότυπο είναι του Θάλη Βλαστού. Και είναι άκριβώς το είδος του διηγήματος που ήθελα να μου γράψετε. Ένα επεισόδιο από τη μαθητική σας ζωή, που θα το θυμάστε κι' όταν μεγαλώσετε.*

Στη *Μαγάλη Τάξη*, εκτός από της *Ερείκης* που άνεφερα πάρα πάνω, τα καλύτερα διηγήματα είναι της *Ζουζούς*, που αν ήταν λίγο πιο ζωντανά και πιο λογοτεχνικά γραμμένο, θα γινόταν άριστότατο, και της *Καρδιοκλέφτρας*, που δεν έχει την πρώτη έλλειψη, άπεναντίας είναι πολύ ζωννά γραμμένο, άλλα έχει τη δεύτερη και δεν είναι και καθάρα σχολικό επεισόδιο. Του *Τάκη Χωριανού* όμως είναι πολύ άρατο διήγημα. Η μόνη έλλειψή του είναι το κάπως πολύ τρυφερό του ύφος, που και που. Δεν πει να πη πως έπειδή έχει κανείς για ήρωες μικρά παιδιά, πρέπει να μεταχειρίζεται όλα υποκοριστικά «ή μικρή μας σκέψη», «ή ψυχούλα μας» κτλ. Κατά τα άλλα όμως πολύ άληθινό διήγημα, πολύ ψυχολογημένο και με άληθινά λογοτεχνικά γραμμο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, καθώς και όσοι δεν έσημείωσαν άλλως).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τάκης Χωριανός* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (*Εκτός διαγωνισμού*) *Ερείκη* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζουζού* [16Ε], *Καρδιοκλέφτρα* [16Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: άπό [12Ε] εις έκαστον: *Χανουμάκι*, *Απόστολος Θεοδώρου*, *Ελευθέριος Κωνσταντινίδης*, *Κορφατόπουλο*, *Λευκή*.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 14 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θάλη Βλαστού* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ντίνος Θώμης* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπίθα* [16Ε], *Ακακία* [16Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: άπό [12Ε] εις έκαστον: *Μενεξεδένιο Ονειρο*, *Αφανής Ηρώα*, *Αφραία Φλόγα*, *Αργίμι*, *Αμφορέας*, *Μόζαφ*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ήμουνα, θυμάμαι, στην τρίτη τάξη του Δημοτικού. Πήγα να σ' ένα ιδιωτικό σχολείο, με φημισμένο για την αξιοσημειότητα του. Κείνη τη χρονιά, θα δίνουμε για πρώτη φορά διαγωνισμούς, κι' αυτό είχε τρομοκρατήσει τη μικρή μας σκέψη. *Ακούσαμε* απ' τους μεγαλύτερους τ' άβασα να τραβούν στους διαγωνισμούς, τ' άδύσκολα κεφάλια που τους έβαζαν, κι' είχαμε σχηματίσει την έντύπωση, πως θάκαν καμιά ίεροτελεστία που... έκοβαν κεφάλια.

Έτσι, με το φόβο, έφτασαν κι' οι μέρες. Θα κάναμε μόνο δυο διαγωνισμούς, στα *Ελληνικά* και στην *Αριθμητική*. Ήταν, το θυμάμαι τόσο καλά, Πέμπτη, όταν πήγαμε σχολείο για να γράψουμε *Ελληνικά*. Καθήσαμε στα θρανία, και μπήκε ή διευθύντρια να μας δώσει οδηγίες: *Νά προσέχουμε πολύ, να μη βιαζόμαστε, να μην κοιτάη ο ένας τον άλλο, και πρώ πάντως να προσέχουμε το μελάνι μας...*

Αυτά όλα με τρομοκράτησαν. Μ' έβαλαν σε ένα θρανίο δίπλα στην έδρα της δασκάλας μου. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Παρά λίγο, να κλάψω. Έβλεπε κανείς προσωπικά με το φόβο, ζωντανισμένο, ζαρωμένα μικρά σματάκια στα θρανία, φοβισμένες ματιές μουνεζουρωμένα από μελάνι, να κρατούν σφιχτά το καλαμάκι μη χυθή.

Κι' έτσι άρχισα. Μας υπαγόρευαν λίγη ορθογραφία κι' ύστερα μας έβαλαν να κλίνουμε το άνομα: ο γεωργός.

Άς τότε προφωρούσα καλά. Είχα λιγάκι ξεθαρώσει. *Έκλινα* και το όνομα ως τη γενική του κλητυτικού καλά. Μά και στάθηκα. *Άδύνατο* να θυμηθώ πως κάμει ή δοτική! *Άχριστο* να με πιάνη ο φόβος. *Έσπαγα* το κεφάλι μου να το βρω, με τίποτα. Στο νου μου έρχόνταν άλλες σκηές, ο μπαμπάς να με δέχνη, οι γνωστοί να με λυκούνται, οι συμμαθητές μου να με κοροϊδεούν. Μέσα μου άπανάσπατα. *Ηθέλα* να φωνάξω πολύ, να πω πως είχα σπάσει το μυαλούδάκι μου στο διάβασμα και πως είχα στο νου μου τη δοτική με δέν μου έρχόταν. Κι' επειδή δεν μπόρα να κάνω τίποτα, έσπασα σε κλάμα. Στην άρχή, κρυφά, τίποτα δεν άκουόταν. Είχα βγάλει το μαντήλι μου, ένα μαντηλάκι πουξ άπάνω κεντημένο ένα παιδάκι να κυνηγά μια κεταλούδα, και σκέφτηκα πως θάταν καλύτερα να ήμουν κι' έγω αυτό το παιδάκι να κυνηγούσα όλημερίς πεταλούδες.

Έτσι το κλάμα προφωρούσε, χωρίς να φαίνεται πως θα κάμη γρήγορα. *Άπεναντίας*. Κείνη τη στιγμή, άκούστηκε κάποιος ψίθυρος. *Η δασκάλα*, κλησίσας κι' έδωσε ένα μπατάκι σ' ένα παιδί γιατί μίλησε. Αυτό δυνάμωσε τ' άδύνατό μου, οι βρύσες των ματιών μου

ένοιξαν όλοένα. Ποτάμι άσυγκράτητο τ' άδύνατο κυλούσαν και μουσέβαν το μαντήλι. *Η δασκάλα*, θά το πρόσέξε και πέρασε δίπλα μου, με ρώτησε γιατί κλάω, με δέν της μίλησα. *Νόμισα*, πως είχα κάμει τίποτα μα μές' στα δάκρυά μου της είπα πως δέν ήξερα τη δοτική. Αθή δέ μου μίλησε παρά άπομακρόνθησε. Τα πρόβλημα δυνάμωσαν. Τι σκληρή πούταν αυτή ή δασκάλα! Δεν ήταν κι' αυτή μικρή, κάποια φορά; Μά ξαφνικά άκουσα ένα ψίθυρο, και σαν φως, σαν *Άγιο Πνεύμα* μουδθαν σε' αούτι μου: *τοξ γεωργός*. Αθή είναι ή δοτική! *Ναι*, τώρα τη θυμήθηκα. Την έγραψα βιαστικά και τελείωσα. *Μά ποιος*; μου τόνε πετ! *Πίσω* μου δέν ήταν κανείς άλλος απ' τη δασκάλα. Μπροστά μου τ' ά παιδά ήσαν σ' άπόσταση. *Άδύνατο* να καταλάβω. *Μήπως* μου τόναν οι... τοίχοι; *Μήπως* ή δασκάλα; *Μά αν* μου τάλεγε ή δασκάλα, τί δασκάλα θάταν;

Το μυστήριο έμεινε άλυτο για μένα. Κι' ήσαν οι έξετάσεις. *Ήρθα* πρώτος σ' όλη την τάξη κι' αυτό με γέμισε υπερηφάνεια. *Μά πάντα* είχα στο νου μου τη δοτική. Κι' έβγα ή δασκάλα ήθε να με φιλήση. Την κοίταξα μ' ένα ευβαρό κι' έρωτηματικό βλέμμα που θυμια καλά την έκφραση του προσώπου της, την έκανε να σοβρευη και να συγχινηθή. *Κατάλαβε* καλά τί τη ρωτούσα. Κι' άρπάξοντάς με, με φίλησε συγκαταμένη λέγοντάς μου:

—*Κι' οι τοίχοι* καμιά φορά έχουν στόμα για τα καλά παιδάκια!

Τάκης Χωριανός
Α' Βραβείο (Μαγάλη Τάξη)

(Το βραβευθέν διήγημα του *Ντίνου Θώμη* θά δημοσιευθή στο *ερχόμενο*).

Η ΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήνα, 42 οδός *Εδριπίδου* την 13 *Οκτωβρίου 1936*

Ο *Ραδιοφωνικός Σταθμός* του *Πιάρι* της *Ιταλίας*, *συνεργαζόμενος* με τη *Διάπλαση*, διοργάνωσε διαβδωματικές ειδικές έκπομπές για τα *Ελληνόπουλα*, τόσο του *Ενωτικού* όσο και των *Ελληνικών παροικιών* του *Εξωτερικού* ως εξής: *Κάθε Σάββατο*, ώρα (*Αθήνη*) 9 έως 9, 20 μ. κ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά *Κάθε Πέμπτη*, την *Ώρα* (9 έως 9, 20) πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. *Γίνονται* και *πεντοίχοι παιδικοί διαγωνισμοί*.

Με τα σημερινά *Αποτέλεσματα* του διαγωνισμού *Διηγήματος* τελειώνουν οι περινοί *καλοκαιρινοί Διαγωνισμοί*. Δεν μένει τώρα παρά το *Πένταθλο 1934-35*, που κι' αυτό δέν έληξε με κριση. Στο μεταξύ θά δημοσιευθούν *αποτελέσματα Διαγωνισμών* *Λύσεων*. *Η προσπάθεια* είναι να άνηραρωθώ όποτε στο εξής να μην άργούν τα *αποτελέσματα* κανενός Διαγωνισμού. Γι' αυτό και θά ληλοποιήσω μερικώς, για να μην είναι τόσο πολόπλοκοι και να μην άπαιτή πολλόν καιρό ή κρίση.

Μάθρο Διαμάντι, όσας *Ασκήσεις* κι' αν λύσης, μπορείς να λάθης μέρος στον Διαγωνισμό, φάνει να στέλνης κάθς φορά τίς λύσεις σου γραμμένες κατά τον κανονισμό σε λυζόχαρτο. *Έννοείται* πως όσο περισσότερες άρθες λύσεις έχεις, τόσο και περισσότερες πιθανότητες να πάρης βραβείο ή έπαυση. *Άλλά* στην άρχή και μια έθρημος μέσια είναι άρκετή. Στο λυζόχαρ-

το δέν είναι άνάγκη να γράφης δολόκληρη την *Ασκήση*. *Άρκει* ο αριθμός της κι' ή λύση της. Π. χ. 650. *Πάρος-φάρος*. *Ύπνο* άλλο. *Έπίσης*, και ένα μόνο συνδρομητή θν έγγράφης, θά λάθης μέρος στον Διαγωνισμό *Εσοπαθώματος*. *Όσο* για τα μέλη ενός *Συλλόγου*, και πάντε να είναι στην άρχή, άρκοίν.

Με *μαγάλη* χαρά, *Άγνούλα*, έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόσο καιρό. *Ήταν* και *μαγάλο*, είχε και πολλά *έστερα* γραφα που, δέν έβρω γιατί, *μάρσσουν* πολύ. *Έίδα* πάσα *τραβήξες* με την *αφρόστια* σου, *παιδί* μου, άλλα να που σε *φύλαξε* ο θεός και τώρα είσαι καλά. *Το κομμάτι* σου *έκείνο* δέν το έχω πιά, *πρέπει* να μου το *ξαναστείλεις*. *Στείλς* κι' από τα άλλα δέν *περιόχης*: που είναι για πολύ *μαγάλα* *παιδιά*, αν είναι *άρατα*. *Χάρηκα* που *έμαθα* και για την *παιδιά* μου *Άρχοντοπούλα*. *Άκοθς* να βρισκείται τώρα στην *Ιταλία*! *Γράφς* της τα *χαριτωμάτα* μου και *πές* της πως πάντα τη θυμάμαι.

Έχεις όκιο, *Κωνκαράτα*, *άργησα* να σοθ *άπαντήσω* άλλα κι' οι, αν είχες και να μου *πής*, *μπορούσες* να μου *ξαναγράψης*. *Αυτό* να κάμης *άλλη* φορά, αν *τύχη* πάλι *άργήσω*. *Στίς* *Μικρές* *Άγγελς*, ένας που *άποκαλύφθηκε* *μπορεί* *εξάίρετα* να *άπαντήση* «δέν είναι *έγώ*» άλλα για να το *επιβεβαιώση* κι' ή *Διάπλαση* *πρέπει* να είναι *άληθεια*. *Γιά* *κανένα* *λόγο*, *βλέπεις*, δέν *μπορώ* να πω *φέμα*. *Υπό* *λίπο* στη *διαβασή* σου έχω *δρ. 14, 20*.

Άρκετά *καλοί* οι *βραβοί* σου, *Δοξαμένο* *Άκουήρι*, άλλα το *χρόνου* να είναι *καλύτερος*, γιατί θά *επιμελήθης* στα *μαθήματα* που είσαι *κάπως* *άδύνατος*. *Άρατα* μου *περιγράφεις* τίς *έντοπίσεις* σου *άπό* το *Βολόκαστρο* όπου *πέρασες* το *καλοκαίρι*. *Άληθεια*, *είχες* την *άπομονή* να *μετρήσης* *πόσες* *λέξεις* έχει *ένα* *δοξαοσέλιδο* *φυλλάδι* μου; *Έτσι* *μαθαίνω* τώρα κι' *έγω* πως *είναι*, *όλες* *μαζύ*, και με τίς *λέξεις* των *τίτλων*, 7,890! *Θαρώ* όμως πως *κάμεις* *λάθος*, πολύ *περισσότερες* θά είναι. *Άληθεια*, *επειδή* *βγαίνω* 58 *ώρα* *χρόνια*—*αυνήθιστο* για *περισσό* να είναι τόσο *μακρόχρο*—*πολλοί*, που με *ήξεραν* στα *νιάτα* τους, *νομίζω* πως *έσπα* *πιά*. *Έτσι* κι' ή *μαμά* σου *έμαθε* πως *όπαρξω* *άκόμα* *δταν* *είδς* στην *άφημερδα* πως με *βράδευσε* ή *Άκίζημια*, κι' *έσπευσε* να σ' *έγγράψη* *συνδρομητή*—*πράγμα* για το *όποιο* δέν *μετανόησες* *βέβαια*.

Έίδα, *Φοίβη*, τί *άρατα* που *πέρασες* και στη *Φεβρή* του *Άγιου*, το *ψηλό* *βουνό* με τα *έλατα*. *Τώρα* *περιμένο* το *κομμάτι* σου που *βέβαια*, *σαν* *πρώτο*, θά το *κρίνω* μ' *έπιεικία*. *Ναι*, να *θρύαξες* αυτό το *Σύλλογο*, *άφο* *έχετε* τόσο *καλούς* *οκοπόθς* *σαν* *καλά* *παιδιά* που *είθς*. *Όσο* για το *Καταστατικό*, θά το *συναξάτε* και θά το *ψηφίσετε* *οστι*, *χωρίς* να το *δοπιάλλετε* σε *κανένα* *προς* *έγκρισή*. *Τα* *σημαντέα* των *άνηλικών*, των *μαθητών*, οι *Μικροί* *Σύλλογοι*, δέν *έχουν* *άνάγκη* *άναγνωρίζονται* *άπό* το *Πρωτόδικείο*, όπως τα *σημαντέα* των *μαγάλων*.

Δέν *είχα* *έθες* *άκόμη* ή *έπιταγή*, *Άστρον* της *Αθήης*, και γι' αυτό δέν *άπάντησα* στο *γράμμα* σου *έκείνο* *δταν* *λογάριζες* *πώς* *ήταν* ή *ομοί* του *άπό* το *«εις* *δους* *έπιστολός* *έλαβα* *κτλ.»* που *βέβω* στο *τέλος* της *Άλληλογραφίας*. *Δέν* *θυμώμαι* *τίποτα*. *Δν* σου *άπάντησα* *κατόπι*. *Όπόσο* *έλαβα* *τη* *συνδρομή* του *νέου* *μου* *φίλου* και σ' *έχαριστώ* *πολύ* *για* το *έσοπαθώμα*. *Έλαβα* *έπίσης* *τις* *άπαντήσεις* σου *στούς* *Διαγωνισμούς* *Ζωγραφικής* και *Τυπογρ.* *Ααθών*.

Άληθεια, *Κιονιόμένο* *Λενδράκι*, έχω *πολλά* *διαπλάσσιμα* *στη* *Ζάκυνθο* κι' ή *διαπλάσσιμη* *κίνηση* είναι *ζωνρή*. *Κι'* *αυτό* *έγινε* τα *τελευταία* *χρόνια*, *γιατί* *παλιότερα* *τά* *διαπλάσσιμα* *έκει* *ήταν* *πολύ* *λίγα*. *Τι* *να* *σημάνη* *αυτό*; *Τά* *σημερινά* *Ζακυνθινόπουλα* *είναι* *πιο* *φιλόμουσα*, *ή* *ο* *τόπος* *έθρημε* *σήμερα* *περισσότερο*; *Γιά* *το* *πρωτότυπο* *γράμμα* *σου* *δέν* *θυμώμαι*. *Σ'* *αυτό* *έμως* *βρήκα* *τά* *χρήματα* *και* *συνμορφώθηκα*. *Θά* *έλαβες* *ο* *τεράδια*.

Ευχαριστώ *πολύ* *την* *Άνθιόμνη* *Γαζία* *και* *την* *Ελέαρο* *της* *Πήγα* *για* *τη*... *χακαία* *τους* *έπίκαιφς*: *μου* *έφεραν* *καθένας* *άπό* *ένα* *κουτί* *γλυκό* *της* *κατρίδας* *τους* *της* *Χίου*.

Έχεις *όκιο*, *Βασίλει* *Βουλγαροκό* *νε* *ο* *ίσοστοι* *άρατοι* *πρώτης* *λέξεως* *του* *Κρυπτογραφικού* *του* *41* *φυλλάδιου* *είναι*: 192445627. *Έχει* *παράλειψη* *δηλαδή* *το* *πρωτελευταίο* 2. *Άλλά* *το* *λάθος* *είναι* *τόσο* *εύδητο*! *Περιμένο* *τις* *έντυπώσεις* *σου* *άπό* *τους* *Βαλκανικούς* *Άγώνες*. *Έ*, *δταν* *συναγινώσκαστε*, *μεταθύ* *μας*, *Βαλκάνιοι* *με* *Βαλκάνιους*, *έχομε* *και* *γίκας*. *Μά* *δταν* *τρέχουμε* *με* *μαύρους* *της* *Αμερικής*, *Αστραλούς*, *Γιαπωνέζους*... *είναι* *λίγα* *δύσκολο*.

Σ' *άλλους* *δέν* *έχω* *τόπο* *να* *άπαντήσω*. *Μίλκα*, *Όδρανέ* *Πολύφωτε*, *Άρσενιάς* *Νο 1*, *Φωγγοόλονο* *Βραδύ*, *Λευκή* *Κόνη*, *Βουσούλα*, *Χαρωγή*, *και* *Ζασιπίς*, *καλά* *μου* *παιδιά*, *με* *πολλή* *εύχαριστηση* *διάβασα* *τά* *άρατα* *γράμματά* *σας*, *έξετέλεσα* *τις* *παραγγέλεις* *σας* *και* *περιμένο* *να* *μου* *ξαναγράψετε*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέο *Ψευδώνυμο*: *Δόλυ*, κ. (*Quelqu'* *une*). *Κολυμπί*, κ. (*EP*). *Άντυ* *Κόγνα*, κ. (*έτσι* *μόνον*).

Η *Διάπλαση* *άσπάζεται* *τους* *φίλους* *της*: *Κατάκοπον* 33 (*τις* *έλαβα*, *άλλά* *δέν* *άρχεια* *άκόμη* *να* *δημοσιεύω* *απ'* *αυτές* *θάρρησω* *άπό* *το* *1ο* *φύλλον* *του* *Δεκέμβρη* *γράψς* *μου* *καθαρότερα* *δέν* *διαβάζονται* *τα* *γράμματά* *σου*!) *Χλωμένη* *Σελήνη* (*έλαβα* *καλά* *σο* *είπε* *ή* *μαμά* *να* *στείλεις* *και* *τη* *μετάφραση* *δτι* *κι'* *αν* *είναι*, *ή* *κρίση* *θα* *σ'* *άφελήση* *τόρα* *βέβαια* *θα* *γύρισε* *στη* *χώρα* *και* *περιμένο* *να* *μου* *γράψης* *πό* *συχνά*!) *Ροζελάντιαν* (*τίπορα* *πιά* *θα* *είσαι* *έδώ* *ο* *περιμένο* *καμμά* *μέρα* *κι'* *ο* *κ. Ε.*, *που* *γνωρίζει* *τον* *πατέρα* *σου* *και* *το* *βατο* *σου*, *θα* *έχαριση* *τη* *πολύ* *να* *σέ* *γνωρίση* *κι'* *έννοια* *σου*, *ο* *βέβαια* *πως* *δέν* *θα* *τά* *χάσης* *καθόλου* *μπροστά* *του*!) *Δοξαμένο* *Άρωτήρι* (*ναι*, *αυτή* *είναι* *ή* *Στατιστική* *των*

διαβάσω με τη σειρά του και θα σου πω
«άπλά» στοιχεία είναι να, αυτά που δια-
βάσεις τώρα «παχέα» είναι αυτά τα πιο
χοντρά, τα πιο μαύρα που μεταχειρίζο-
μαι για τα ψευδώνυμά σας και «κε-
φαλαία»... μα δεν ξέρετε τα κεφα-
λαία; είναι τάρχη των κυρίων ονομά-
των και των παραγράφων «χωριστός στί-
χος» είναι χωριστή άραδα, μόνη της, όχι
συνέχεια με τις άλλες π: χ: ένας τίτλος
στη μέση ή μία επογραφή στην άκρη)
Δέλαν Γ. Χαχίνη (πολύ μ' ευχαρίστησε,
μικρόλα μου, τό γραμματάκι σου νά μου
γράφες κάπου-κάπου άφου μάγαπες πο-
λύ... **Αργήνη Σ. Χριστοδοπούλου, Εδ-
τουχάν κτλ. κτλ.**

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 6
'Οκτωβρίου θ' απαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 280ου Διαγωνισμού Δόσεων. Αί
λέξεις του φύλλαδιου τούτου δακτύλ μέχρι της 17
Δεκεμβρίου.

528. Λογοπαικτικός Δεξιόγυφος

Τί, τί; κακά μήν άκουσα,
Μή, δηλαδή, παράκρουσα;
Κι όμως μπροστά μου έχει
Μιά λίμνη ξεπροβάλλει,
Όραία και μεγάλη,
Άμερικανική. Σπίθα

529. Μεταγραμματισμός

Κράτος ευρωπαϊκό
Γίνεται κουραστικό
Και καταναγκαστικό,
Άντι ον έν' άλφα άν μηή
Κι' ένα γιώτα άν γίνη ει.

Περσείδς

530. Μεταγραμματισμός - Τονόγειγος

Τού άλλάξω το λαϊκό
Και τον τόνο κατεβάσω,
Κι' άπό τό ψηλό βουνό,
Βλέπω τώρα και θανάξω.
Ένα πρόγμα που κινεί
Κάθε είδους μηχανή.

Γαρόφαλο

531. Δικτυωτόν

- * * * * * = Ποταμός της Εθρώπης
- * * * * *
- * * * * * = Κάτοικος έλλ. χώρας
- * * * * *
- * * * * * = Μέταλλον
- * * * * *
- * * * * * = Ρήμα της κοινής.

Και καθέως τό ίδια. Μπατερφλάβ

532-533. Μεταμορφώσεις

1. - Η Πάρος διά 4 μεταμορφώσεων
νά γίνη νήσος.
2. - Τό μέρος διά 4 μεταμορφώσεων
νά γίνη χώρας.

Κλέφτης του 21

534. Φωνηεντόλιπον εκ Ποικίλης

Αεροστιχίδος
Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των
κάτωδι ζητούμενων λέξεων, τό δευτε-
ρον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης
και ούτω καθεξής, σχηματίζουν φω-
νηεντόλιπον του τύπου:

* * * * *

του όποίου ζητείται ή άνάγνωσις:

1. Κένταυρος; 2. Βασίλισσα της Έλ-
λάδος; 3. ό Σωτήρ; 4. Όμηρικη βασι-
λόπαις; 5. Τό έναντιον της δουλείας.

Βασκαρεύι

**535-539. Όμοιόμορφα Έλιποσύμ-
φωνα**

- 1, αο = πτηνόν; 2, αο = θηρίον; 3,
αο = φωνιστινόν; 4, αο = ιδιότης των
σωμάτων; 5, αο = μυστήριον.

540. Γελφος

Ο α Γ ν

Δόνιφαν

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Δοκήσεων του φύλλ. 31

354. Ίώσηπος (Ίος, Ιππος). - 355. Λέων-Λυών. - 356. Κάφρος-τάφρος. - 357. Ό Μίδας, τό μύδι. - 358. Διαπλα-
στούλα, γειά σας! (Ή άνάγνωσις κατά
στίχον εκ των κάτω, δεξιόθεν και άρι-
στερόθεν εναλλάξ). - 359. Σόουνα (Φρο-
ΣΩ! ΜΠΑ). - 360. ΑΑΚΙΒΙΑΔΗΣ
(Άθηνά, ΆΑκαιοσ, άρκτοσ, Ίστιάνα,
μόλυβδοσ, Πισιδία, ΓαρόνΑσ, Βελι-
γοάδιοσ, ΔημοσθένΗσ, ΈμπροδοκλήΣ).
- 361. Ένα κι' ένα κάνουν δύο (έν α
κε, νάκα, νοδν δύο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Λυόχαρτο, θερμά συλλυπητήρια για
τόν θάνατον του πατέρα σου.
Γλυκειά Παρηγοριά, Μελαγχολική
Όνειροπόλος. Πριγκίπισσα. Δολλαρίων

Αγαπημένη μου, Γλυκειά Παρηγοριά, τό
πιο θερμά μου συγχαρητήρια για τό
άριστα του άπολυτηρίου σου.
Πριγκίπισσά των Δολλαρίων

Νουύλα, μήπως σούκανα κακό και θά-
μωσας; στείλε μου τό μυθιστορη-
ματά.
Τρελλοκόριτσο

Κρηγεύπουλα, περίφημο αποτέλε-
σμα!!! Γελάστρες νομίζοντας τό
φουρτούνα μακριά, ώστω νά επιμένης.
Ευτυχία

Σκίσιτα, τό Γαρόφαλλο... ρουχαλι-
ζε!! Ένα γλυκοστοίμημα και ξυπνά
δλόρθη. Έμπρός.
Ευτυχία

Βασιλεύσ του Χιούμορ=Διονύσιος Ά-
σκουνης. Άρχικατάσκοπος 29 εχί.
Όποιος μπορεί άσ μάποκαλόψη.
Όμίχλη

Πόνκ, άντι Ζουζού θάλε Γ... Δέν ει-
ναι έτσι, Άειτινόν Άλασ; Καλά έ-
λαγα ό Αίσωπος...

Πάρι, πρόσ Θεού! μή ρίχναισ βολέσ
άδικα, γιατί... δέν πάνουν...
Γελασιόσ, Βλάση Άειθαλή, πολύ συ-
ναπισς στο ρανταδού... Μπράβο!!
Τρελλή Νεότης

Ανταλλάσω Μ. Μυστικά με δλους-εσ'
μήν άρηθείτεσ! στείλετε: Κατινάν
Χαλκοκονδύλη, Χαριλάου Τρικοόπη 41,
Πειραιά, διά: Άνοιξιάτικο Χαμόγελο

Διαπλαστούλα-εσ, εξακολουθώ την άν-
ταλλάγη Μ. Μυστικόν, ίδίως με Ξανθή
Έλληνοπούλα, Φαίση, Ζηκυνθιούλα, Γα-
λημαίνι, Παπαγαλάκι, Άρσακιάδα Νο 7
περιμένο άνυπόμονα στην άνω διεύθυνσι
διά:
Μάγρο Διαμάντι

Κινέζοι, Κινεζοπούλεσ, διαβάστε την
ΚΑΤΑΣΚΟΠΗ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

Παπαγαλάκι, τό... Μαναρό-
νια!!!
ΚΑΤΑΣΚΟΠΗ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

Πλωτάριχος=Βίγγη. Εθθμοσ Σημαιο-
φόρος=Πανοπούλου. Ξανθός Δόκιμοσ
=Πραποπούλου. Σεληνιώτικος Ψαράς

Φαουστινο=Α... έλληλογραφοϋ-
με; Δ/ις: Κα Στεργίου, Κεραμέων
6, Άθήνα, διά: Σεληνιώτικη Ψαρά

Διαπλαστούλα 18 και άνω έτών, ένα
τετραδιάκι σας σωστή γιορτή για μάνα.
Στείλατε: Έλενα Παπαδοπούλου, Νκουμα-
χίας Έλλης 40, Πάτρασ. Κίτρινη Άράχνη

Παρατίνομετόν Διαγωνισμό [Α5' - 576]
έπι ένα μήνα και άποκαλύπτομαν με-
ρικιά μέλη του Σ. Α. Ψ.: Άρσακιάδς Νο 3 =
Ρ. Σώκου, Νο 6 = Β. Μιχαλοπούλου, Νο 7 =
Β. Τράκα, Νο 12 = Α. Βελέντιου, 22ς Άρσασ;
Άντις Χαράσ, Πουλί του Δόσουσ

Θέλλα, Μικρή Άερωπόρος, Κόρη
των Κυμάτων κ.λ.π. είθις φέτος
άρσακιάδς; Τί γίνεται ό σάλλογοσ;
ΜΒΑΑΧΡΟΙΝΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΗ

Βασιλέα του Χιούμορ, Όχι! Άλλά για-
τί ατή ή έρώτησις; Γελασιόνα

Βλάση Άειθαλή, ποία ή νέα σου Δ/ις;
Γελασιόνα

Ξανθό Ναύαρχε, δέν είμαι άποχρω-
μένωσ νά άπακούω εις τάσ διαταγάσ
σου, καιτοι κατώτεροσ, παρά μόνον έν
ύπηρεσί. Δέχου νά έλληλογραφώμαν;
Στείλε πρώτοσ: Κόριον Α. Καναλλόπουλον,
Μάγρο 26, Άθήνασ, διά Ε. Σ.

Ευθμοσ Σημαιοφόροσ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΗ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

Βασιλέα του Χιούμορ, μ' άρεσε πολύ τό
γιώτ! Θυμάσοι τί άραία περάσομα
στο μπάνιο και τίς βουτιέσ που έπραγα;
Άκόμη έχω πονοκέφαλο άπ' τίς πατη-
τέσ!!!
Τρεξίφιόγικα

Εθμοσ Σημαιοφόρε, ποία ψέμματα σου
έκολλά ό Ντάτεκτιβ-Φάντασμα. Νάντια

Ντάτεκτιβ-Φάντασμα, άγγλικά άρχι-
σο νά γράφω δύο φύλλαδια πριν άπό
σένα. Άχ!... δοκίμε!!
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

Στέφανε της Δόξης... μαγάλε ματαιό-
δοξε... τό εύκόλωσ έννοσόμενα πα-
ραλειπονται...!!
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ζακυνθιούλα, σέ πιστεύω. Ξανθό Ναύαρ-
χε, Κύριε του Ντάνογιε, γράφτε στην:
[Ν5' - 711]. Ζουζού, καλόσ ήλασε.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ευχαριστώ ΔΟΓΑΗ, ΔΕΔΕΚΑΝΗΣΕ, για
τόμορφο βιβλιό που μου έστειλεσ.
ΜΥΡΤΙΣ:

Στέφανε της Δόξης, έλοφύχωσ σου εδ-
χομαι χρόνια πολλά. Όμίχλη, άνταλ-
λάσομαν τετραδιάκια;
ΚΑΤΑΣΚΟΠΗ 33

Διορίζομαν έπίσημον άντιπρόσωπόν μασ
εις Κυπριασίαν τον ΆΑκην Ναύαρο.
ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ 1

Στέφανε της Δόξης, στη γιορτή σου δέ-
ξου ΑΠΗΡΕΣ ΘΕΡΜΕΣ ΕΓΧΕΣ.
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ